

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **I. T.**, zastoupeného Poradnou pro integraci, občanským sdružením se sídlem Senovážná 2, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2010, čj. MV-52121 /VS-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2012, čj. 9 A 200/2010 – 15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 16. 4. 2010 vydal žalovaný jako správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. OAM-4110-7/MC-2010, kterým v souladu s § 77 odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu a stanovil mu lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Zároveň usnesením ze dne 9. 3. 2010, čj. OAM-4110-3/MC-2010, ustanovil žalobci opatrovníka - Poradnu pro integraci, občanské sdružení (dále jen „Poradna pro integraci“) podle § 32 odst. 2 písm. h) správního řádu.

[2] Poradna pro integraci podala proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu rozklad, který ministr vnitra výše specifikovaným rozhodnutím ze dne 24. 8. 2010 zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala Poradna pro integraci žalobu k městskému soudu. Ten ji svým v záhlaví uvedeným usnesením odmítl z důvodu, že byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[3] Své rozhodnutí odůvodnil městský soud tím, že Poradna pro integraci byla žalobci ustanovena jako opatrovník pouze pro dané správní řízení. To vyplývá z § 34 odst. 3 správního řádu, který výslovně opravňuje zástupce, jímž je i opatrovník ustanovený podle

§ 32 odst. 2 správního řádu, vystupovat jménem účastníka v celém řízení (tj. v celém správním řízení), nikoliv však mimo rámec tohoto řízení.

[4] Městský soud dále konstatoval, že z ničeho nevyplývá, že by žalobce jakkoliv projevil svou vůli brojit proti napadenému rozhodnutí žalobou u správního soudu. Navíc dodal, že skutečnost, že je žalobce neznámého pobytu, neopravňuje Poradnu pro integraci k tomu, aby si přisvojila žalobní legitimaci náležející výlučně žalobci.

[5] Proti usnesení městského soudu brojila Poradna pro integraci kasační stížností, kterou se domáhala, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení, případně aby současně rozhodl o zrušení rozhodnutí správního orgánu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Namítala, že žalobce, coby osoba neznámého pobytu, je zásadním způsobem zkrácen na svých právech, jelikož mu nemůže být poskytnuta ochrana soudy ve správním soudnictví.

[6] Poradna pro integraci také odkázala na soudní judikaturu zabývající se přepjatým formalismem při posuzování náležitostí správní žaloby a smyslem funkce opatrovníka (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 – 56, č. 534/2005 Sb. NSS; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 39/2010 – 48; nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 27/2000). V kasační stížnosti také uvedla, že považuje rozhodnutí žalovaného o zrušení povolení k trvalému pobytu za nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není, a proto je nutné kasační stížnost odmítnout.

[8] Pro posouzení splnění podmínek řízení jsou rozhodné následující skutečnosti. Nejvyšší správní soud obdržel kasační stížnost, kterou za žalobce podala Poradna pro integraci. Ke kasační stížnosti však nebyla přiložena plná moc, která by Poradnu pro integraci zmocňovala k jednání za žalobce v řízení o kasační stížnosti; tato plná moc není obsažena ani v soudním spise městského soudu. Soud tedy žalobce, prostřednictvím Poradny pro integraci, usnesením ze dne 6. 3. 2013, čj. 1 As 172/2012 – 23, vyzval k doplnění příslušné plné moci a zároveň jej poučil, že v případě, že plná moc nebude doplněna, soud kasační stížnost odmítne. K uvedenému usnesení zaslala Poradna pro integraci zdejšímu soudu vyjádření ze dne 12. 3. 2013, ve kterém uvedla, že jí žalobce žádnou plnou moc neudělil, neboť je po celou dobu řízení neznámého pobytu. Upozornila však, že byla v průběhu správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu ustanovena opatrovníkem žalobce, a to z důvodu jeho neznámého pobytu. Odkázala také na podanou kasační stížnost, ve které argumentovala tím, že je jako opatrovník žalobce oprávněna jeho jménem vystupovat také v soudním řízení a disponovat s předmětem řízení.

[9] Zmíněný názor Poradny pro integraci Nejvyšší správní soud nesdílí.

pokračování

[10] V této souvislosti je třeba připomenout smysl a účel ustanovení opatrovníka podle § 32 odst. 2 správního řádu. Obecně lze konstatovat, že ať už je ustanoven z jakéhokoliv zákonem předpokládaného důvodu, „je třeba vycházet z toho, že jde o opatrovníka procesního, který je určen k tomu, aby za účastníka řízení, kterého zastupuje, vykonával jeho procesní práva ve správním řízení. Usnesení o ustanovení opatrovníka tuto osobu nezmocňuje k tomu, aby za účastníka řízení činila právní úkony hmotněprávní [...]. Funkci procesního opatrovníka ustanoveného správním orgánem jen pro jedno konkrétní správní řízení nelze zaměňovat s funkcí opatrovníka ustanoveného soudem osobě, která byla rozhodnutím soudu zbavena způsobilosti k právním úkonům nebo jejíž způsobilost k právním úkonům byla rozhodnutím soudu omezena (§ 27 odst. 2 občanského soudního řádu)“ (viz Vedral J. Správní řád. Komentář. II. vyd., BOVA POLYGON, Praha. 2006. s. 373).

[11] Podle § 32 odst. 2 písm. h) správního řádu je procesní opatrovník ustanoven v situaci, kdy se správnímu orgánu nepodařilo oznámit zahájení řízení z moci úřední účastníkům řízení uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k tomu, že správní řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi řízení (§ 46 odst. 1 správního řádu), je smyslem ustanovení procesního opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. h) právě možnost zahájit správní řízení (§ 46 odst. 2 správního řádu).

[12] V souladu s § 34 odst. 3 správního řádu platí, že pokud jsou pochybnosti o rozsahu zastoupení, má se za to, že je zástupce oprávněn vystupovat jménem zastoupeného v celém řízení. V tomto kontextu je za řízení třeba považovat správní řízení. Obecně panuje shoda na tom, že „zastupování „vzniklé“ na základě tohoto ustanovení se [...] už netýká zastupování v případném přezkumném řízení či řízení o obnově nebo obnoveném řízení, což už jsou ve vztahu k původnímu řízení na prvním a druhém stupni formálně samostatná řízení. Pokud by vznikly pochybnosti o rozsahu zastoupení v řízení o obnově, nešlo by už § 34 odst. 3 rovněž použít na obnovené řízení, které je ve vztahu k řízení o obnově rovněž samostatným řízením“ (viz Vedral J. Správní řád. Komentář. II. vyd., BOVA POLYGON, Praha. 2006. s. 390).

[13] Nejvyšší správní soud tedy uvádí, že opatrovník ustanovený žalobci, který je neznámého pobytu podle § 32 odst. 2 písm. h) správního řádu, je takto ustanoven nejvýše jen pro dané správní řízení (§ 34 odst. 3 správního řádu). Takto ustanovený opatrovník, v tomto případě Poradna pro integraci, tudíž není oprávněn jednat za žalobce v řízení před správními soudy.

[14] Nelze se přitom domnívat, že by tím byl žalobce zkrácen na svém právu domoci se ochrany ve správním soudnictví. Na výkonu svých práv ve správním soudnictví by se však musel sám aktivně podílet. Vůli žalobce totiž nemůže projevovat opatrovník, který mu byl ustanoven pouze pro účely oznámení zahájení správního řízení z moci úřední (§ 32 odst. 2 písm. h) správního řádu].

[15] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že v nyní posuzovaném případě nebyly splněny podmínky řízení o kasační stížnosti, přičemž tento nedostatek nebyl ani po výzvě soudu odstraněn a v řízení proto nelze pokračovat. Poradna pro integraci nepředložila příslušnou plnou moc, která by ji opravňovala za žalobce jednat.

Nejvyšší správní soud proto nemá jinou možnost, nežli kasační stížnost odmítnout ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu